
Muzeum II Wojny Światowej.

Plac Władysława Bartoszewskiego 1, 80-862 Gdańsk

Informacje o dostępności obiektu znajdziesz tutaj:

<https://muzeum1939.pl/dostepnosc>

Jeśli jesteś osobą z niepełnosprawnością wzroku, wybierz się do Muzeum II Wojny Światowej z osobą towarzyszącą – zarówno samodzielne dotarcie do budynku, w tym odnalezienie wejścia, jak i zwiedzanie obiektu będzie dla Ciebie bardzo trudnym doświadczeniem. Plac przed Muzeum II Wojny Światowej pozbawiony jest ścieżek dla osób z niepełnosprawnościami wzroku i pól ostrzegawczych przed nagłymi zmianami kąta nachylenia nawierzchni ciągów pieszych (np. schody czy pochylnia). Główne, automatyczne drzwi wejściowe są szklane i nie posiadają kontrastowych oznaczeń. W obiekcie nie ma całościowego systemu ścieżek naprowadzających oraz pól uwagi dla osób z dysfunkcją wzroku na wszystkich poziomach ekspozycji (brakuje ich szczególnie na poziomie -3 oraz 0). Kasa i punkt informacyjny znajdują się na poziomie -1. Rozmieszczono tam ścieżki prowadzące i pola uwagi dla osób z dysfunkcjami wzroku, a także dwie mapy tyflograficzne. Tablice informacyjne wskazujące lokalizację najważniejszych miejsc Muzeum są czytelne, z dużym rozmiarem tekstu i kontrastową kolorystyką. Punkt informacyjny jest widoczny dzięki wielkoformatowemu i kontrastowemu szyldowi. Audioprzewodnik jest odpłatny. Muzeum dysponuje dwiema parami wind: jedna znajduje się tuż obok głównego wejścia, druga naprzeciwko, w centrum kondygnacji. Przyciski – opisane w alfabecie Braille’a i wypukłe – łatwo je zidentyfikować dotykiem. Tablice informacyjne w windach mają dobry kontrast tekstu z tłem, jednak tekst jest trudny do odczytania dla osób słabowidzących. Wystawa główna znajduje się na poziomie -3. Część ekspozycji jest dobrze podświetlona i wyposażona w tablice z wyraźnymi odnośnikami do nagrań audiodeskrypcyjnych. Brak kontrastów pomiędzy ścianami, podłogami i filarami. Panele uwagi występują jedynie w głównych częściach, poza właściwymi wystawami. Niektóre eksponaty prezentowane są na elementach konstrukcyjnych wystających poza obrys ścian, a krawędzie tych elementów nie zostały oznaczone. Brak możliwości poznania eksponatów za pomocą dotyku. Naprzeciw szybów windowych na każdym poziomie umieszczone są duże tablice tyflograficzne z rozkładem kondygnacji. Oznaczenia toalet na terenie obiektu są mało czytelne, a samodzielne odnalezienie i skorzystanie z oferty kawiarni/ restauracji czy sklepu z pamiątkami – niemożliwe.

Jeśli jesteś osobą g/ Głuchą lub z inną dysfunkcją słuchu, wybierz się do Muzeum II Wojny Światowej najlepiej z osobą towarzyszącą – samodzielne skorzystanie z pełnej oferty obiektu może być dla Ciebie trudnym doświadczeniem. W Muzeum pracuje osoba posługująca się PJM – warto wcześniej dopytać o możliwość takiego wsparcia. Obsługa obiektu nie jest przygotowana do używania karty komunikacji, a próby skorzystania z niej mogą spowodować zakłopotanie personelu. Audioprzewodnik w PJM umożliwia automatyczne odtwarzanie nagrań i ich powtarzanie, jednak urządzenie ma niewielki ekran i nieporęczny pasek, co powoduje dyskomfort podczas dłuższego zwiedzania. Część treści jest dostępna wyłącznie w formie pisemnej lub z tłumaczeniem na SJM, a to nie zawsze zapewnia pełne zrozumienie przekazu. Filmy towarzyszące ekspozycji posiadają napisy wyłącznie w języku angielskim, a wywiady audio nie mają transkrypcji. Poruszanie się po wystawie może być utrudnione – brak jednoznacznej kolejności zwiedzania, zbyt słabe oświetlenie pomieszczeń oraz trudności w odnalezieniu stref przeznaczonych do korzystania z e-przewodnika w PJM ograniczają komfort wizyty. Część pomieszczeń jest zbyt ciemna, co dodatkowo utrudnia komunikację między osobami rozmawiającymi w PJM oraz korzystanie z urządzeń audiowizualnych.

Jeśli jesteś osobą z niepełnosprawnością ruchu lub opiekunem takiej osoby, zaplanuj wizytę w Muzeum II Wojny Światowej z wyprzedzeniem. Odwiedziny Muzeum mogą być interesującym doświadczeniem, jednak osoby z niepełnosprawnością ruchu i ich opiekunowie powinni wcześniej zapoznać się z układem terenu oraz spodziewać się utrudnień w poruszaniu się i odbiorze części treści.

Teren wokół Muzeum i dojście do budynku

Teren placu wykonany jest z betonowych płyt i kostki kamiennej – jest trudny do pokonania dla osób korzystających z wózków manualnych. Tablice informacyjne rozmieszczono na odpowiedniej wysokości, jednak przy przejściach brakuje oznaczeń fakturowych i kontrastowych. Na placu nie zastosowano ścieżek naprowadzających ani pól ostrzegawczych. Ławki nie posiadają bocznych i tylnych oparć. Dostęp do instalacji artystycznej i pomnika jest swobodny – możliwe jest podejście z każdej strony, również na wózku. Identyfikacja wejścia do budynku może być trudna – brakuje wyraźnych, kontrastowych oznaczeń fasady muzeum. Tablice informacyjne wokół budynku są słabo widoczne, a alternatywne wejście z pochylnią jest trudne do odnalezienia bez wcześniejszej wiedzy o jego lokalizacji. Winda prowadząca do głównego wejścia jest dobrze widoczna i ułatwia dostęp, jednak przy pochylni znajduje się tablica z nieprecyzyjną informacją o jej przeznaczeniu wyłącznie dla wózków dziecięcych.

Poziom 0

Przestrzeń jest szeroka, umożliwia swobodne podjazdy do gablot i stanowisk multimedialnych. Tablice ścienna mają odpowiednią wielkość i kontrast, a ekrany umieszczono na właściwej wysokości, z możliwością wjazdu pod nie wózkiem. Warto jednak przygotować się na możliwe utrudnienia: brak wyraźnych wskazówek dotyczących kierunku zwiedzania, zbyt cienką czcionkę sprawiającą, że opisy są nieczytelne, nieprawidłowe kąty nachylenia, zbyt wysokie/ głębokie umieszczenie niektórych gablot, brak dostępności części eksponatów i treści z poziomu wózka. Wystawa jest oddalona od głównego ciągu komunikacyjnego i słabo oznaczona.

Poziom -1 – hol wejściowy

Hol jest przestronny, poruszanie się po nim, dotarcie do punktu informacji i wind jest stosunkowo proste. Windy są duże, wygodne, z panelami na odpowiedniej wysokości. Tablice informacyjne mają dobry kontrast, ale tekst jest drobny i trudny do odczytania. Istotne utrudnienia: szklane drzwi wejściowe nie posiadają kontrastowych oznaczeń i mają śliski metalowy próg, alternatywne drzwi są ciężkie, bez domofonu od zewnętrznej strony, kontuar punktu informacji jest zbyt wysoki dla osoby poruszającej się na wózku. Na poziomie -1 rozmieszczono pola uwagi ułatwiające orientację, jednak przy korzystaniu z wybranych elementów oferty może być konieczny dodatkowy wysiłek fizyczny (np. przy tablicach umieszczonych zbyt wysoko lub o zbyt małych podpisach).

Poziom -3 – wystawa główna

To najbardziej wymagający moment zwiedzania. Przestrzeń jest rozległa, z szerokim ciągiem komunikacyjnym, ale osoby z niepełnosprawnością ruchu powinny przygotować się na konkretne utrudnienia: trudności w odnalezieniu wejścia na wystawę – słabo widoczne tablice informacyjne, zbyt wysoko lub w trudno dostępnych miejscach zamontowaną część gablot i ekranów multimedialnych, miejscami nieczytelne tablice informacyjne, instalacje audio wyposażone w ciężkie słuchawki, trudne w obsłudze i odkładaniu (często również źle ustawione), kolorystykę wystawy, nierównomierne oświetlenie. Dodatkowo w jednej z sal, filmy można oglądać wyłącznie na stojąco – brak na niej siedzisk.

Jeśli jesteś opiekunem osoby z niepełnosprawnością, zaplanuj wizytę w Muzeum II Wojny Światowej z wyprzedzeniem: korzystanie z oferty oraz poruszanie się po ekspozycji może wiązać się z trudnościami, zwłaszcza dla osób z niepełnosprawnością intelektualną lub zaburzeniami orientacji przestrzennej. Przygotuj się również na trudności związane z przebodźcowaniem. Weź pod uwagę tematykę wystaw. Oznaczenia wejścia do budynku są mało wyraziste i można je łatwo przeoczyć. Od parkingu prowadzą kierunkowe strzałki, a przy schodach znajduje się winda. Kasa i punkt informacyjny są dobrze widoczne. Warto przygotować się na konieczność samodzielnego dopytywania o szczegóły oferty. Przestrzeń wystaw na poziomie -1, 0, -3 jest szeroka, a dostęp do eksponatów swobodny, natomiast słabe oznaczenia, ciemność oraz brak wyraźnie wyznaczonej trasy mogą powodować dezorientację. Szczególnie wymagający jest poziom wystawy głównej (-3). Na terenie Muzeum brakuje pokoju wyciszeń lub specjalnej strefy odpoczynku np. dla osób z epilepsją. Ogólną nawigację po budynku utrudniają mało widoczne oznaczenia kierunku zwiedzania, ma znaczenie również niewystarczająca liczba pracowników. Elementy pozytywne to przystępny język opisów, obecność rozwiązań dotykowych, audiowizualnych oraz możliwość samodzielnego poznawania treści dzięki multimedialnym instalacjom, makietom i zdjęciom. Warto jednak pamiętać, że hałas, duszność, tłok oraz nakładające się dźwięki urządzeń mogą obniżyć komfort wizyty – najlepiej unikać sezonu turystycznego. W przypadku osób z niepełnosprawnością intelektualną lub trudnościami w komunikacji zaleca się zwiedzanie obiektu z przewodnikiem.